

Sygn. akt XI W 4042/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2019 roku w W.

sprawy **I. Z.**

syna J. i J. z domu G.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 listopada 2017 roku ok. godz. 16:40 w W. na drodze publicznej skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), naruszył zasady przewidziane w § 28 ust. 2 i § 90 ust. 5 RMI oraz SWiA w sprawie ZSD, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. o nr. rej. (...) nie zastosował się do znaku pionowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” oraz do znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, zatrzymując się na niej,

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 28 ust. 2 i § 90 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002, Nr 170, poz. 1393)

I. obwinionego **I. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 700 (siedemset) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt **XI W 4042/18**

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2017 roku około godziny 16:25, funkcjonariusze Policji: A. D., K. C., M. C. i S. B., z polecenia operatora udali się na skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...) w W.. Około godziny 16:40 spostrzegli tam samochód osobowy marki M. o numerze rejestracyjnym (...), zaparkowany w obszarze obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” oraz w obszarze obowiązywania znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”. W związku z popełnionym wykroczeniem funkcjonariusze Policji podjęli interwencję w stosunku do ww. pojazdu, który około godziny 17:30 został odholowany na parking strzeżony.

Około godz. 18:20 do miejsca po usunięciu pojazdu przybył I. Z.. Zachowywał się wobec funkcjonariuszy agresywnie i arogancko. Wykrzykiwał: „Co zrobiliście z moim samochodem? Jesteście nienormalni, lećcie się, idźcie do psychiatryka, po akcencie słyhać, że jesteście ze wsi”. Nie chciał okazać dokumentu tożsamości. Został pouczony o sposobie zachowania oraz poinformowany, że pojazd został usunięty na parking i aby go odebrać powinien udać się na ul. (...). Pouczony został również o prawie do złożenia zażalenia do właściwego miejscowo prokuratora na sposób przeprowadzenia czynności oraz o skierowaniu wniosku o ukaranie do sądu. Pomimo wystawienia wezwania, nie stawiał się na nie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: notatki urzędowej (k. 1) oraz zeznań świadka A. D. (k. 2-3).

Obwiniony I. Z. nie stawiał się na rozprawę, wobec czego przeprowadzono rozprawę zaocznie, nie składał wyjaśnień na etapie czynności wyjaśniających.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu nie budzą wątpliwości.

Bezspornym w sprawie jest, że funkcjonariusze Policji w dniu 12 listopada 2017 roku o godz. 16:40 na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w W. ujawnili pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierujący nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” oraz znaku poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona” i zatrzymał pojazd w obrębie ich obowiązywania. Świadczy o tym notatka urzędowa (k. 1) oraz zeznania świadka A. D. (k. 3). Nie ulega również wątpliwości, iż wyżej wymienione auto zaparkował w przedmiotowym miejscu i czasie I. Z., na co jednoznacznie wskazuje notatka urzędowa (k. 1) oraz co wynika bezspornie z zeznań świadka A. D. (k. 3). Wskazuje na to również naganne zachowanie obwinionego podczas interwencji.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka A. D. złożone w toku czynności wyjaśniających, które odczytano na rozprawie w dniu 21 lutego 2019 roku, wobec tego, iż świadek nie stawiał się na rozprawę i usprawiedliwił swoją nieobecność, a bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie nie było konieczne. Świadek zeznał w związku z prowadzonymi przez niego czynnościami służbowymi. Jego zeznania były spójne i logiczne. Znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi obdarzył walorem wiarygodności pozostałe dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci: notatki urzędowej (k. 1), danych z KRK (k. 32), danych z rejestru wykroczeń (k. 33). Dokumenty te zostały bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Art. 92 § 1 kw penalizuje niestosowanie się do znaków lub sygnałów drogowych albo do sygnałów lub poleceń osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub kontroli ruch drogowego. Podkreślić należy, iż przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego I. Z. polega na niezastosowaniu się do dwóch znaków drogowych: znaku drogowego pionowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” oraz znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”. Zgodnie z §90 ust. 5 powyższego Rozporządzenia znak P-21 „powierzchnia wyłączona” oznacza powierzchnię drogi, na którą wjazd i zatrzymanie są zabronione. Zakaz wyrażony znakiem B-36 dotyczy tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymanie, dotyczy również kolumn pieszych oraz jeźdźców i poganiaczy, nie dotyczy pojazdów unieruchomionych ze względu na warunki lub przepisy ruchu drogowego.

Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa.

Zważyć należy, że stan faktyczny w sprawie odnośnie oznakowania miejsca, w którym obwiniony zaparkował swój pojazd, jest bezsprzeczny. Obwiniony parkując na powierzchni wyłączanej w obrębie obowiązywania zakazu zatrzymywania się przy skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...), zapewne widział one znaki. Zlekceważył je jednak i pomimo obowiązujących znaków, wjechał dokonał postoju pojazdu w obrębie ich obowiązywania.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych w ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że obwiniony I. Z. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Należy zauważyć, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniony umyślnie nie zastosował się do przedmiotowych znaków, dokonując wyboru niezastosowania się do nich i parkując w przedmiotowym miejscu, wobec czego w pełni godził się na popełnienie wykroczenia.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za znaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił także brak jakiegokolwiek szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy oraz pobudki działania. Przy braku wiedzy na temat właściwości, warunków osobistych i majątkowych sprawcy, jego stosunków rodzinnych, sposobu życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowania się po jego popełnieniu, w związku z niekwestionowaniem wysokości kary grzywny orzeczonej wyrokiem nakazowym, uprzednią karalnością obwinionego za wykroczenia (k. 33) i uprzednią niekaralnością za przestępstwa (k. 32), jak również mając na uwadze charakter i okoliczności czynu i stopień naruszenia przepisów ruchu drogowego, sąd na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 700 złotych, uznając, że będzie ona odpowiednią sankcją karną za czyn przez obwinionego popełniony oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i określono ich wysokość na kwotę 190 zł, zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 70 złotych. Ponadto zgodnie z §2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) zasądzono od obwinionego na rzecz (...) W. kwotę 20 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających.